

Sørg for massenes velferd, legg vekt på arbeidsmetodene

Teksten er henta fra *Mao Tsetung verker i utvalg, bind 1* utgitt av Forlaget Oktober 1978.

SØRG FOR MASSENE VELFERD, LEGG VEKT PÅ ARBEIDSMETODENE

27. januar 1934

Dette er en del av avslutningstalen som kamerat Mao Zedong holdt på den andre nasjonale kongressen av arbeider- og bonderepresentanter i Ruijin i Jiangxi-provinsen i januar 1934.

Det er to spørsmål kameratene ikke har lagt vekt på i diskusjonen, og som jeg mener vi må ta opp.

Det første spørsmålet dreier seg om massenes velferd.

Nå er den sentrale oppgava vår å mobilisere de breie massene til å delta i den revolusjonære krigen, bruke krigen til å styrte imperialismen og Kuomintang, spre revolusjonen over hele landet, og drive imperialismen ut av Kina. Den som legger for lite vekt på denne sentrale oppgava, er ingen god revolusjonær kader. Dersom kameratene våre virkelig forstår denne oppgava og skjønner at vi må spre revolusjonen over hele landet for enhver pris, må de på ingen måte se gjennom fingrene med eller undervurdere spørsmålet om de nærmeste interessene til de breie massene, spørsmålet om massenes velferd. For den revolusjonære krigen er massenes krig. Vi kan

bare føre en slik krig om vi mobiliserer massene og stoler på dem.

Kan vi klare å slå fienden om vi bare mobiliserer folket til å fortsette krigen, og ikke gjør noe annet? Sjølsagt ikke. Om vi vil vinne, må vi gjøre mye mer. Vi må lede bøndenes kamp for jord, og fordele jord til dem. Vi må høyne arbeidsgleden deres og øke jordbruksproduksjonen. Vi må trygge arbeidernes interesser, opprette kooperativer, utvikle handelen med omverdenen, og løse de problemene massene står overfor – mat, husrom, klær, brensel, ris, matolje, salt, sjukdom, hygiene og giftermål. Kort sagt, vi må ta oss av alle de praktiske problemene i dagliglivet til massene. Hvis vi tar oss av disse problemene, løser dem og tilfredsstiller massenes behov, organiserer vi virkelig massenes velferd. Da er det sikkert og visst at massene kommer til å samle seg rundt oss og støtte oss varmt. Kamerater, kan vi da få dem til å reise seg og bli med i den revolusjonære krigen? Ja visst kan vi det.

Her er noen saker vi har oppdaga hos noen av kadrene våre: De snakker bare om å utvide rødehæren, gjøre transportkorpset større, kreve inn jordskatt og selge obligasjoner. De verken diskuterer eller tar seg av andre saker, de gir til og med helt blaffen i dem. Ei tid var for eksempel bystyret i Tingchow bare opptatt av å utvide rødehæren og mobilisere til transportkorpset, og brydde seg slett ikke om massenes velferd. Folk i Tingchow sto overfor disse problemene: De mangla ved. Det var ikke mulig å få kjøpt salt, for kapitalistene hamstra det. Noen mennesker hadde ikke noe sted å bo. Det var dårlig med ris, og den som fans var dyr. Dette var de praktiske problemene folkemassene i Tingchow sto overfor, og de vendte seg ivrig mot oss for å få hjelp til å løse dem. Mer bystyret i Tingchow drøfta ikke noen av disse sakene. Dette førte til at minst hundre representanter nekta å møte opp da det nye rådet av arbeider- og bonderepresentanter blei valgt i byen. Det var etter at de første rådsmøtene bare hadde drøfta spørsmåla om å utvide rødehæren og mobilisere til

transportkorpset, og hadde sett helt gjennom fingrene med massenes velferd. Derfor kunne ikke rådet fortsette møtene sine. Dette gjorde at de verken fikk utvida rødehæren eller transportkorpset noe særlig. Dette var det første eksempelet.

Kamerater! Dere har sikkert lest de heftene dere har fått, om de to mønsterherredene. Der er situasjonen helt annerledes. Se hvor mange fra Changkang herred i Jiangxi(1) og Tsaihsi herred i Fujian(2) som har blitt med i rødehæren. I Changkang har 80 prosent av de unge mennene og kvinnene blitt med i rødehæren, og i Tsaihsi er tallet 88 prosent. Det er solgt mange obligasjoner der også. I Changkang er folketallet 1500, og der er det solgt obligasjoner for 4500 yuan. Det er gjort mye på andre områder også. Hvordan forklarer vi dette? Noen eksempler vil vise det tydelig. I Changkang begynte det å brenne i huset til en fattigbonde, og ett og et halvt rom blei ødelagt. Da ba herredsregjeringa massene om å hjelpe han med penger. I et annet tilfelle var det tre som sulta. Herredsregjeringa og gruppa for gjensidig hjelp ga dem straks ris. Da det var matmangel i fjor sommer, fikk herredsregjeringa tak i ris fra Kunglueh fylke(3), mer enn to hundre li unna, for å hjelpe massene. På dette området blei det også gjort utmerka arbeid i Tsaihsi. Slike herredsregjeringer er virkelig forbilder. Bystyret i Tingchow, med sine byråkratiske metoder for ledelse, er helt annerledes. Vi må lære av herredene Changkang og Tsaihsi, og gå mot slike byråkratiske ledere som de har i Tingchow.

Jeg vil så sterkt jeg kan understreke for denne kongressen at vi må legge stor vekt på massenes velferd, alt fra problemene med jord og arbeid til problemene med brensel, ris, matolje og salt. Kvinnene vil lære å pløye og harve. Hvem kan lære dem det? Barna vil gå på skole. Har vi oppretta grunnskoler? Trebrua der borte er altfor smal og folk kan falle ned. Skal vi ikke reparere den? Mange lir av byller og andre skavanker. Hva skal vi gjøre med det? Vi må sette alle slike problemer som gjelder massenes velferd, på dagsordenen. Vi må diskutere

problemene, fatte vedtak, sette dem ut i livet, og undersøke resultatene. Vi må overbevise massene om at vi forsvarer deres interesser, at våre liv er nært knytta sammen med deres. Vi må hjelpe dem til å gå videre fra dette til å forstå de større oppgavene vi har stilt, oppgavene i den revolusjonære krigen. Da kommer de til å støtte revolusjonen og spre den over hele landet, følge de politiske oppfordringene våre, og kjempe til siste slutt for at revolusjonen skal seire. Massene i Changkang sier: «Kommunistpartiet er virkelig bra! Det tenker på alt for oss.» Kameratene i herredet Changkang er et eksempel for oss alle. For noen fantastiske mennesker! De breie massene er blitt oppriktig glad i dem, og støtter oppfordringa fra dem om å mobilisere til krigen. Vil vi at massene skal støtte oss? Vil vi at de skal bruke hele styrken sin ved fronten? Dersom vi vil det, må vi være sammen med dem, vekke gløden og initiativet deres, bry oss om hvordan de har det, arbeide alvorlig og ærlig til beste for dem, og løse alle problemene de har, både i produksjonen og i dagliglivet – problemene med salt, ris, husrom, klær, fødsler osv. Om vi gjør det, kommer massene helt sikkert til å støtte oss og se på revolusjonen som den mest ærerike fana si, som sjølve livet. Om Kuomintang angriper de røde områdene, vil massene kjempe mot dem til siste slutt. Dette er ikke noe å lure på, for er det ikke sant at vi har knust fiendens første, andre, tredje og fjerde «innringings- og undertrykkings»-felttog?

Kuomintang følger nå en taktikk med blokkhuskrigføring(4). De bygger febrilsk «skilpaddeskalla» sine som om de skulle være jernbastioner. Kamerater! Er de virkelige jernbastioner? Langt ifra! Tenk på palassene til de føydale keiserne, som sto i tusenvis av år. Var ikke de mektige med murene og vollgravene sine? Likevel falt de sammen ett etter ett straks massene reiste seg. Tsaren av Russland var en av de grusomste herskerne i verden, men blei det noe igjen av han når proletariatet og bøndene reiste seg til revolusjon? Nei, ingenting. Og jernbastionene hans? De falt fra hverandre alle som en. Kamerater! Hva er en virkelig jernbastion? Det er

massene, millioner på millioner av mennesker som ærlig og redelig støtter revolusjonen. Det er den virkelige jernbastionen som ingen makt kan knuse, ingen makt i verden. Kontrarevolusjonen kan ikke knuse oss. Tvert imot, vi skal knuse den. Vi skal samle millioner på millioner av mennesker rundt den revolusjonære regjeringa og utvide den revolusjonære krigen vår. Vi skal feie vekk all kontrarevolusjon og vinne hele Kina.

Det andre spørsmålet dreier seg om arbeidsmetodene våre.

Vi skal lede og organisere den revolusjonære krigen samtidig som vi skal lede og organisere massenes liv. De to største oppgavene vi har, er å organisere den revolusjonære krigen og gjøre massenes liv bedre. Her står vi overfor problemet med arbeidsmetoder, som er et alvorlig problem. Det er ikke nok å stille oppgaver, vi må løse problemet med metodene for å utføre dem også. Om vi skal sette over ei elv, kan vi ikke klare det uten bru eller båt. Om vi ikke løser problemet med brua eller båten, er det ingen vits i å snakke om å sette over elva. Om vi ikke løser problemet med metodene, er det ingen vits i å snakke om oppgava. Om vi ikke legger vekt på å lede arbeidet med å utvide rødehæren og er særskilt nøye med metodene vi bruker, kan vi aldri løse den oppgava, sjøl om vi gjentar frasen «Utvid rødehæren» tusen ganger. Om vi ikke gjør annet enn å stille oppgaver uten å bry oss med metodene for å gjennomføre dem, ikke bekjemper byråkratiske arbeidsmetoder og tar i bruk praktiske og konkrete metoder, og om vi ikke kvitter oss med kommandometoder og tar i bruk metoden med tålmodig overtalelse, kan vi ikke gjennomføre oppgavene våre på noe annet felt heller. Verken kontroll av jordfordelinga eller oppbygging av økonomien, arbeidet innafor kultur og utdanning eller arbeidet i de nye områdene og grensedistriktene.

Kameratene i Hsingkuo har gjort førsteklasses arbeid og fortjener ros som mønsterarbeidere. Kameratene i Nordøst-Jiangxi har også gjort bra arbeid, og de er også

mønsterarbeidere. Kameratene på begge disse stedene har knyttet problemet med massenes velferd sammen med problemet med den revolusjonære krigen. Slik løser de problemene med de revolusjonære arbeidsmetodene, samtidig som de utfører de revolusjonære oppgavene sine. De arbeider samvittighetsfullt, løser problemene nøyaktig og omhyggelig og tar det revolusjonære ansvaret sitt alvorlig. De er flinke til å organisere og lede både revolusjonær krig og massenes velferd. Også andre steder har kamerater gjort framsteg i dette arbeidet og fortjener ros – som for eksempel i noen deler av fylkene Shanghang, Changting og Yongding i Fujian-provinsen, i Hsikiang og andre steder sør i Jiangxi-provinsen, i noen deler av fylkene Chaling, Yongxin og Kian i grenseområdet mellom Hunan og Jiangxi, i noen deler av Yangxin fylke i grenseområdet mellom Hunan, Hubei og Jiangxi, i distrikter og herreder i mange andre fylker i Jiangxi-provinsen, og i Ruijin fylke som ligger direkte under sentralregjeringa.

På alle steder der vi har ledelsen, er det helt sikkert mange aktive kadrer, utmerkede kamerater som har kommet fra massene. Disse kameratene har ansvaret for å hjelpe til på steder der arbeidet vårt er svakt, og for å hjelpe kamerater som ikke greier å arbeide godt ennå. Vi er midt oppe i en stor revolusjonær krig. Vi må bryte gjennom fiendens storstilte «innringing og undertrykking», og spre revolusjonen til alle deler av landet. Alle revolusjonære kadrer har et enormt ansvar. Etter denne kongressen må vi ta i bruk effektive metoder for å forbedre arbeidet vårt. De framskredne områdene må bli enda mer framskredne, og de tilbakeliggende områdene må ta igjen de framskredne. Vi må skape tusenvis av herreder som Changkang og dusinvis av fylker som Hsingkuo. De skal bli støttepunktene våre. Vi skal dra ut fra disse støttepunktene for å knuse fiendens «innringings- og undertrykkings»-felttog, og styrte styret til imperialismen og Kuomintang i hele landet.

NOTER

1. Herredet Changkang ligger Hsingkuo fylke i Jiangxi-provinsen.
2. Herredet Tsaihsi ligger i Shanghang fylke i Fujian-provinsen.
3. Kunglueh fylke lå da i det røde området i Jiangxi. Sentrum var byen Tungku, som lå sørøst for Kian fylke. Det var oppkalt etter kamerat Huang Kung-lueh, som var sjef for det tredje armékorpset i den røde hæren. Han ga livet sitt der i oktober 1931.
4. På den militære konferansen Chiang Kai-shek holdt i Lushan i Jiangxi-provinsen i juli 1933, bestemte han at det skulle bygges blokkhus rundt de røde områdene. Dette var en ny militær taktikk for det femte «innringings- og undertrykkings»-felttoget hans. Ved slutten av januar 1934 rekna en med at det var bygd i alt 2900 blokkhus i Jiangxi-provinsen, Seinere brukte de japanske angriperne den samme taktikken mot Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen. Erfaringa viste klart og tydelig at det var mulig å slå tilbake og overvinne den kontrarevolusjonære blokkhus-taktikken fullstendig, om en holdt fast på kamerat Mao Zedongs strategi med folkekrig.